

skadedyr

~dyr 1 dyr som gjør skade, rotter og andre s- 2 person som gjør skade

*~dyr dyr som er til skade for menneskene rotter og andre s- / bekjempe s- / overf: narkohaier
og andre av samfunnets s-*

skrevet av Christer Andresen og Pål Ødegård

prøve manus juni 2007

Karakterer:

Maria

Job

Rut

Max

Den ansiktsløse skikkelsen

SCENE 1:

(MARIA sover. Rommet hennes er mørkt og stille. Snart høres det skrapelyder fra et sted bak veggene – krafsing og graving. Lydene blir sterkere og sterkere, til Maria våkner.)

(Hun står opp av sengen og ser seg rundt i rommet. Hun har aldri hørt slike lyder før, fra bak veggene. Til slutt går hun helt inntil veggen og blir stående med øret mot den. Plutselig stopper lydene. Det blir helt stille.)

(Maria stirrer på veggen en stund, før hun går og setter seg på sengen sin. Hun legger seg ikke til å sove på nytt. Hun finner fram en tegneblokk fra under puten og begynner å skrive noe i den. Det blir dag.)

SCENE 2:

(Maria sitt rom. Hun sitter på gulvet, med tegneblokken i fanget. JOB og RUT kommer inn, svette og nytrente, med håndklær over skuldrene.)

JOB

Hvor ble det av deg, Maria?

RUT

Vi så ikke noe til deg.

MARIA

Jeg gikk ikke dit.

RUT

Du har ikke på deg riktig tøy en gang.

(Maria kikker på genseren sin.)

MARIA

Jeg synes denne er fin.

RUT

Men det er ikke den du skal ha på trening.

(Maria konsentrerer seg om tegningen sin.)

JOB

Hvorfor kom du ikke, Maria?

MARIA

Jeg fikk en idé.

RUT

Du mistet en viktig treningsøkt.

(Job begynner å tøye ut.)

JOB

Du blir ikke i bedre form av å sitte der.

MARIA

Jeg vet det, Job.

RUT

Hva driver du med?

(Maria ser opp fra gulvet.)

MARIA

Jeg tegner.

RUT

Tegner?

MARIA

Tegner.

RUT

Hva er det du tegner?

MARIA

Vet ikke helt. Jeg tror det kan fly.

RUT

Hva kan fly?

MARIA

Det jeg tegner.

JOB

Fugler kan fly.

MARIA

Jeg vet det, Job.

RUT

Du tegner ikke en fugl.

MARIA

Nei.

JOB

Ikke oppmuntre henne, Rut. Maria tegner ting som ikke finnes.

(Maria reiser seg.)

MARIA

Se her. Jeg skal vise dere.

(Hun tar tak i Ruts hånd, og gir henne en tussj. Så stiller hun seg med ryggen helt inntil veggen.)

MARIA (forts)

Så tegner du omrisset mitt.

RUT

Hva?

MARIA

Bruk tusjen, Rut. Tegn en strek rundt meg på veggen.

JOB

Du kan ikke tegne på veggen.

RUT

Jeg kan ikke tegne på veggen.

MARIA

Det er min vegg. Jeg bestemmer. Tegn nå.

(Rut står stille. Maria tar tak i henne, og fører hånden hennes mot veggen, setter henne i gang med omrisset. Job stanser opp i øvelsene sine, og ser på dem. Rut rører seg ikke.)

MARIA (forts)

(roper)

Tegn!

(Rut tegner raskt. Når hun er ferdig slipper hun tusjen på gulvet, og rygger bort.)

MARIA (forts)

Fantastisk!

(Maria ser på omrisset, bøyer seg og plukker opp tusjen fra gulvet. Så begynner hun å tegne vinger på omrisset – et mektig vingspenn.)

JOB

Det der er ikke deg, Maria. Det er bare en strek på en vegg. Tegninger er bare streker, de er ikke virkelige. Streker kan ikke fly. Streker kommer seg ingen steder.

MARIA

Du tar feil, Job. Med tegninger kan jeg gjøre det du tror er umulig.

(Job ler av henne. Rut står ved døren og ser på dem.)

MARIA (forts)

Hvorfor ler du av meg?

JOB

Burde jeg ikke le? Burde jeg være bekymret?

(Maria går til Job, og stiller seg helt nær ham.

Hun strekker frem en hånd og legger den på skulderen hans. Han trekker seg litt unna.)

MARIA

Hva er det?

JOB

Ikke ta på meg.

MARIA

Hvorfor ikke?

JOB

Jeg liker det ikke. Ingen skal ta på
hverandre sånn uten videre.

MARIA

Legg deg ned på gulvet.

(Pause)

Kan du legge deg ned på gulvet? Vær så snill.

(Job ser lenge på Maria. Så begynner han å gjøre
som hun sier.)

RUT

Maria, slutt å tulle.

MARIA

På ryggen. Med armene litt ut fra kroppen.

(Job gjør som hun ber om. Maria tar frem tusjen og
gjør seg klar til å tegne omrisset av Job på
gulvet.)

MARIA (forts)

Jeg skal ikke ta på deg. Jeg lover.

(Hun tegner omrisset hans på gulvet, sakte, nesten kjærlig.
Job ligger helt stille og ser på henne.)

MARIA (forts)

Takk. Du kan reise deg nå.

JOB

Hva skal du med dette?

MARIA

Ser du, svetten din ligger igjen på gulvet.

(Pause)

Nå har jeg deg her, på rommet mitt. Hele tiden. Se. Der ligger du. På gulvet mitt. Svett.

JOB

Ikke si slikt. Du vet det ikke er sant.

MARIA

Jeg har fanget deg.

JOB

Det er bare en strek, Maria. Bare en strek.

(Det blir en pinlig pause, spesielt for Rut. Hun finner fram en plastball og kaster den til Maria.)

SCENE 3:

(MARIA, JOB og RUT kaster ball til hverandre og inventaret. Plastballen spretter fra hånd til hånd, hånd til gulv, hånd til vegg, i rytme med musikken. De tre beveger seg rundt hverandre i forskjellige tempo og mønstre.)

SCENE 4:

(Maria sitt rom. MARIA, JOB og RUT sitter og ligger henslengt på sengen. Rut holder en plastball i hendene.)

RUT

Fint vær. Fint vær hele sommeren.

(Rut kaster ballen til Job.)

JOB

Jobben i markedsavdelingen. Hvis jeg får den, så går jeg opp i lønn.

RUT

Da kan du kjøpe den flotte dressen du prøvde.

JOB

Da kan jeg nesten kjøpe hva jeg vil.

(Job kaster ballen til Maria. Hun ser på den en stund.)

MARIA

Jeg vet ikke.

JOB

Kom igjen, Maria. Ønsk deg noe.

MARIA

Hva da?

RUT

Noe må det være. Hva ønsker du deg aller mest?

(Pause.)

MARIA

Jeg skulle ønske jeg kunne fly.

RUT

Hvorfor det?

MARIA

Det er det jeg ønsker meg aller mest.

JOB

Det er jo ingen som kan fly.

MARIA

Jeg vet det, Job.

(Maria kaster ballen i veggen.)

RUT

Vi er ikke ferdige.

(Rut reiser seg og plukker opp ballen. Så setter hun seg ned igjen.)

RUT (forts)

Job først!

(Rut kaster ballen til Job.)

JOB

Bare bra. Ingenting å klage på. Rut sin tur.

(Job kaster ballen til Rut.)

RUT

Fantastisk. Det er nydelig vær. Ingenting å klage på. Maria.

(Rut kaster ballen til Maria.)

MARIA

Jeg vet ikke.

RUT

Har du det ikke bra?

MARIA

Jo, jeg tror det.

JOB

Er du ikke sikker?

MARIA

Hvordan kan jeg vite det?

RUT

Sov du godt i natt?

MARIA

Nei.

JOB

Du får ikke nok aktivitet, Maria.

MARIA

Å, kutt ut.

(Maria kaster ballen i veggen en gang til.)

RUT

Det er seint. På tide å komme seg hjem.

(Job og Rut reiser seg og går mot utgangen. Job stopper opp og ser på strektegningen på gulvet.)

JOB

Skal du ikke fjerne den der?

MARIA

For seint. Jeg har fanget deg.

RUT

God natt, Maria.

MARIA

God natt, Rut.

(Rut går ut.)

JOB

Det er fortsatt bare en strek, Maria.

(Job går ut.)

SCENE 5:

(MARIA ligger i sengen sin, men hun sovner ikke. Hun stirrer ut i det tomme rommet, og lytter. Men rommet er stille.)

(Minuttene går og Maria sovner. Da kommer et skarpt lys til syne i sprekken der veggen møter gulvet. Det beveger seg rundt rommet, på utsiden. Når det stanser, begynner skrapingen og krasningen igjen. Maria våkner. Men i det hun setter føttene på gulvet stanser lyden, og lyset forsvinner.)

(Maria går til veggen. Det er helt stille. Hun banker forsiktig på veggen, men det kommer ingen reaksjon.)

SCENE 6:

(MARIA kommer inn i et fremmed rom. Lysstråler faller inn diagonalt fra et ubestemmelig sted. Maria setter seg ned på en krakk og venter. Rommet er fylt av en spesiell musikk, en nesten sakral stemning. En stemme kommer plutselig fra et sted vi ikke kan se.)

STEMMEN (Max)

Hva kan jeg hjelpe deg med, Maria?

(Maria ser seg rundt i rommet uten å få øye på noen.)

MARIA

Jeg er ikke sikker.

STEMMEN

Vet du ikke hvorfor du kom hit?

MARIA

Jeg vet ikke om jeg har det bra.

(MAX kommer inn i rommet. Han blir stående og ser på Maria en liten stund. Han er pertentlig kledd, og har på seg et par hansker.)

MAX

Hva kan jeg gjøre for deg?

MARIA

Har jeg det bra?

MAX

Hva synes du selv?

(Pause.)

MARIA

Jeg sover dårlig.

(Max setter seg ned på en krakk ansikt til ansikt med Maria.)

MAX

Du sover dårlig?

MARIA

Men jeg er likevel ganske trøtt. Jeg får bare ikke sove om natten.

MAX

Hvorfor ikke?

(Pause.)

Får du nok fysisk aktivitet?

(Pause.)

Hvorfor får du ikke sove?

MARIA

Jeg hører lyder.

(Pause.)

Det kommer lyder fra bak veggen.

MAX

Lyder?

MARIA

Ja.

MAX

Bak?

MARIA

Veggen.

MAX

Javel?

MARIA

Jeg har hørt det flere ganger. Om natten.

MAX

Hva slags lyder er det du tror du hører?

MARIA

Skraping. Krafsing.

MAX

Skraping?

MARIA

Noe som lever. Som krafser. På den andre siden av veggen.

MAX

Hva skulle det være?

MARIA

Noe fremmed. Fremmede.

MAX

Fremmede er venner som vi ikke har hilst på ennå. Altså ikke fremmede i det hele tatt. Fremmede finnes ikke.

(Pause.)

Det er ingenting bak veggene.

MARIA

Men jeg hører dem.

MAX

Du tar feil.

MARIA

Jeg er redd for å sove.

MAX

Du sover. Du drømmer om lyder.

MARIA

Nei. Jeg hører lydene.

MAX

I drømme?

MARIA

I virkeligheten.

MAX

Det er bare innbilning, Maria.

(Max reiser seg. Han går til en vegg og børster støv av den.)

MAX (forts)

Er det noe annet du lurer på?

MARIA

Jeg tror ikke jeg vil snakke om det.

MAX

Hvis du vil kan du sove med lyset på.

(Max går ut. Maria blir sittende alene en liten stund før hun også går.)

SCENE 7:

(Maria sitt rom. Hun ligger på sengen og stirrer i taket. JOB kommer inn.)

JOB

Maria?

(Maria reiser seg.)

MARIA

Job? Hva er det du vil?

JOB

Kan jeg slå meg ned?

MARIA

Så klart.

(Job setter seg ned på sengen, ved siden av Maria. Han ser på omrisset av seg selv, som fortsatt pryder gulvet.)

JOB

Svetten er borte. Jeg har rømt.

MARIA

Den er der. Den bare synes ikke.

JOB

Er det alt du bryr deg om? Ting som ikke synes? Som ikke finnes?

MARIA

Hva er det egentlig du vil?

JOB

Rut er bekymret for deg.

MARIA

Hun bekymrer seg for alt. Det er sånn hun er.

JOB

Du har vært rar i det siste. Kan du ikke forklare hvorfor?

MARIA

Lurer Rut på hvorfor jeg er rar?

(Pause.)

Hun synes alltid jeg er rar.

JOB

Hun mener det ikke vondt.

MARIA

Hva synes du?

(Pause.)

JOB

Jeg synes tegningene dine er rare.

MARIA

Er det derfor du er her? For å si enda en gang at du synes tegningene mine er rare? Det visste jeg fra før.

(Pause.)

JOB

Hvor er det du får idéene fra?

MARIA

De bare kommer.

JOB

Men hvor kommer de fra?

MARIA

Jeg bare er sånn, Job. Jeg bare er sånn.

JOB

Hvorfor vil du ikke prate om det?

MARIA

Du kan gå nå.

JOB

Maria...

MARIA

God natt.

(Maria legger seg ned i sengen. Job blir stående å se på henne en liten stund. Så snur han seg og går.)

SCENE 8:

(Det er natt igjen. MARIA sover ikke. Hun ligger i sengen, klar til handling, og stirrer ut i halvmørket. Lyset kommer. Så kommer lydene, krefsingen. Maria ligger helt stille og venter.)

(Brått skjer det noe. En del av veggen gir etter. Et hull viser seg midt i magen på omrisset av Maria. Maria setter seg opp. To armer presser seg inn gjennom hullet i veggen. Maria skvetter til og gjemmer seg bak sengen. I det samme trekker armene seg raskt tilbake, gjennom hullet. Det blir helt stille igjen, og lyset forsvinner.)

SCENE 9:

(MARIA, JOB og RUT er i en bar. Rut jobber der som bartender, og tørker bardisken om igjen og om igjen. Maria og Job er midt i en diskusjon.)

JOB

Ingen drar herfra.

MARIA

Hvorfor ikke?

JOB

Det er ingen som vil.

MARIA

Hvordan kan du vite at ingen vil?

JOB

Det er her vi hører til.

MARIA

Det kan jo hende at det finnes et annet sted.

JOB

Det finnes ikke noe annet sted.

MARIA

Hvordan vet du det?

JOB

Hva skulle det være for noe? Hvor skulle det være?

MARIA

Bak veggen.

JOB

Veggen?

MARIA

Jeg tror det er noe bak veggen. Et annet sted.

JOB

Du er sprø, Maria.

MARIA

Hvorfor er det så sprøtt?

JOB

Har du det ikke bra her?

MARIA

Hvorfor må jeg ha en grunn?

JOB

Hvorfor kan ikke mennesker fly, slik fuglene gjør det?

(Han får ikke svar.)

Fordi mennesker ikke er skapt med vinger. Hvis det var meningen at vi skulle fly, så ville skaperen ha gitt oss vinger.

MARIA

Han har skapt oss med en hjerne som kan tenke slike tanker.

JOB

Men ikke med vinger, ikke sant? Det er bare tegningene dine som har det. Og de flyr heller ikke noe sted.

MARIA

Det er noe bak veggen.

(Job peker mot veggen bakerst i rommet.)

JOB

Kan du se gjennom den veggen? Ikke? Da er du skapt for å se det som finnes her inne. Kan du gå gjennom veggen? Nei? Da er du skapt for å være der du er. Sånn er det bare.

MARIA

Du innrømmer at det finnes noe på den andre siden av veggen.

JOB

Det gjør det sikkert. En ny vegg.

MARIA

Hvorfor vil du ikke vite hva som er der?

JOB

Jeg vet jo hva som er der!

MARIA

En vegg til?

JOB

Akkurat.

MARIA

Har du sett den?

JOB

Nei.

MARIA

Hvordan vet du at den er der da?

(Job knipser på den tomme ølflaska si.)

JOB

Her var det drikke. Følg med nå.

(til Rut)

Hei!

(Bartender Rut setter fram en ny flaske til ham. Job stirrer på Maria.)

JOB (forts)

Drikke igjen. Hvordan visste jeg det?

(Pause.)

Jeg har sett det før. Og det jeg har sett før er det samme som det jeg enda ikke

har sett. En vegg er en vegg. Ikke et mysterium.

MARIA

Da er det vel ikke farlig å se etter?

(Maria haster mot et vindu som bare viser speilbildet av rommet. Verken Job eller Rut ser på henne. Maria tar tak i en haspe og river opp vinduet. Job stirrer vekk i løse luften. Åpningen Maria har laget viser en vegg. Rut går bort til henne.)

RUT

Du har kanskje fått litt for mye å drikke, Maria?

(Maria stirrer ut på veggen og svarer ikke.)

RUT (forts)

Det begynner å bli sent. Det er kanskje på tide å finne veien hjem?

(Maria stirrer på veggen utenfor vindet. Rut tar tak i armen hennes og geleider henne ut av rommet. Job sitter igjen aleine. Etter en liten stund reiser han seg og går til det åpne vinduet. Han lukker det igjen.)

(Så setter han seg ned på gulvet, og legger den ene håndflaten mot underlaget. Med pekefingeren på motsatt hånd tegner han et omriss av hånden sin på gulvet.)

SCENE 10:

(MARIA kommer tilbake til rommet sitt. Hun setter seg på sengen, og ser på omrisset av Job på gulvet.)

(Brått reiser hun seg, og begynner å gå rastløse sirkler rundt Jobs omriss. Hun finner frem en blyant, og knekker den i to. Så setter hun seg på knærne på gulvet, og begynner å skjære hodet av Job med flisene på blyantstumpen.)

(Når hun har skåret løs hodet, finner hun frem limbånd, og henger hodet på veggen, så det ser ut som Engleomrisset av henne selv holder Jobs hode i høyre hånd.)

SCENE 11:

(MARIA kommer inn i rommet der lys faller i diagonale stråler. Musikken ligger som et teppe i bakgrunnen. Hun setter seg ned på en krakk.)

MARIA

Jeg er redd.

STEMMEN (MAX)

Hvem er du redd for?

MARIA

Jeg vet ikke. Det er ikke noen bestemt.

STEMMEN

Hvorfor er du redd?

(Pause.)

MARIA

Jeg tegner ting.

(MAX kommer inn i rommet. Han står og ser på Maria. I hendene har han med seg en klut og en sprayflaske med desinfiserende middel på.)

MAX

Er du redd tegningene dine?

MARIA

Nei. Du forstår ikke.

MAX

Du forklarer ikke.

(En lang pause.)

MARIA

Jeg tegner fine ting. Fugler. Blomster. Regnbuer.

(Pause.)

Og så tegner jeg skumle ting. Mennesker.

MAX

Er det dem du er redd for?

MARIA

Nei.

(Pause.)

Jeg tegner at de tar på meg. Jeg tar på dem.

(Pause.)

De jakter på meg. Jeg jakter på dem. Som om vi var dyr.

(Max begynner å spraye og gnikke på inventaret.)

MAX

Det er bare tegninger, Maria. De er ikke levende.

MARIA

Jeg vet det.

MAX

Tegner du ofte?

MARIA

Hver dag.

MAX

Har du forsøkt å sove med lyset på?

MARIA

Nei.

MAX

Hvis du sover sunt og godt, så blir kanskje ikke tegningene så skumle.

MARIA

Jeg tegner at jeg gjør andre ting også. Jeg tegner at jeg fanger dem. Jeg er sterkere enn dem. Jeg tegner at jeg gjør ting med dem...som ikke er bra.

MAX

Du gjør ting som ikke er bra?

MARIA

En gang tegnet jeg at...jeg ødela en av dem...jeg tok tak i hodet på en mann...og så dyttet jeg hodet hans hardt i veggen.

(Pause.)

Det gikk i stykker.

(Max smiler beroligende.)

MAX

Ingen gjør slikt, Maria.

MARIA

Jeg så et par armer.

MAX

Tegnet du et par armer?

MARIA

Nei. De kom fra bak veggen. Det er noe bak veggen. Det er noen der. Det er

ikke ingenting. Det er ikke noe som ikke finnes.

(Maria borer øynene i Max. Han slutter å gnikke og setter seg ned foran Maria.)

MAX

En gang, for lenge siden, var det noe i veggene. Men det er lenge siden. For lenge til at du kan huske det.

(Pause.)

Vi hadde et problem med rotter. Rotter i veggene. Men vi ble kvitt dem.

MARIA

Hvordan kom de seg inn i veggene?

MAX

Rotter er skadedyr. De kommer ikke av seg selv. Der det finnes avfall, der finner rottene føde. De levde av søppelet som tiltaksløse mennesker kastet fra seg. Svakhet og urenslighet tiltrekker rotter. Og de trengte seg inn i veggene våre.

MARIA

Lagde de lyder?

MAX

De krafset og skrapte. Men de er borte. Vi tok tak, alle sammen, og fikk bukt med rotteproblemet en gang for alle.

MARIA

Men jeg så armer. Jeg så et par armer.

MAX

Nei, Maria. Det gjorde du ikke. Du innbiller deg at du så noe. Og du innbiller deg at du hørte noe. Det er ingen rotter i veggen din, og det finnes ingen fremmede der. Uansett hva du tegner.

MARIA

Hvordan kan du være sikker?

MAX

Rottene vil ikke komme tilbake. Rottene kan ikke komme tilbake. Det finnes ingen åpning inn for dem. Det finnes ikke noe avfall å fråtse i. Vi er usårlige.

(Pause.)

MARIA

Usårlige? Heter det ikke egentlig usårbar?

MAX

Det kan du sikkert også si.

MARIA

Men er ikke usårlig feil?

MAX

Usårlig er like godt som usårbar.

MARIA

Du kan si sårbar. Men du kan ikke si sårlig.

MAX

Så?

MARIA

Om det ikke heter sårlig, kan det heller ikke hete usårlig.

(Max reiser seg.)

MAX

Det er ikke slik det fungerer, Maria.

(Pause)

Det er ingen rotter i veggen din. Det finnes ingen fremmede bak veggen.

MARIA

Jeg så et par armer.

MAX

Du burde sove med lyset på.

(Max forlater rommet.)

SCENE 12:

(MARIA, JOB og RUT kaster ball til hverandre og inventaret. Plastballen spretter fra hånd til hånd, hånd til gulv, hånd til vegg, i rytme med musikken. De tre beveger seg rundt hverandre i forskjellige tempo og mønstre.)

SCENE 13:

(MARIA, JOB og RUT sitter og ligger henslengt på Maria sin seng. Rut holder en plastball i hendene.)

RUT

Værdame. Værdame på TV. Det hadde vært flott.

JOB

Da er det du som for kjeft hvis det blir dårlig vær.

RUT

Men jeg har allerede ønsket meg fint vær. Dette er to ønsker som passer perfekt sammen.

(Rut kaster ballen til Job.)

JOB

Fortsatt jobben i marked. Høyere lønn.

RUT

Fortsatt lyst på dressen?

JOB

Og nytt stereoanlegg.

(Job kaster ballen til Maria.)

MARIA

Fint vær.

(Job og Rut ser på hverandre, og så tilbake på Maria.)

JOB

Ønsker du deg fint vær?

RUT

Vil du ikke fly?

MARIA

Det er ingen som kan fly. Fint vær hadde vært bra.

JOB

Fint vær er bra.

RUT

Fint vær. Nye klær.

JOB

Nye klær er også bra.

(Rut klapper i hendene og Maria kaster ballen til henne.)

RUT

Bare bra. Ingenting å klage på.

(Hun kaster ballen til Job.)

JOB

Bare bra.

(Han kaster ballen til Maria.)

MARIA

Ingenting å klage på.

RUT

Flott!

(Job og Rut reiser seg for å gå.)

MARIA

Bare bra.

RUT

God natt, Maria.

JOB

God natt.

MARIA

God natt, Rut. God natt, Job.

(Job og Rut går ut. Maria kaster ballen i veggen.)

SCENE 14:

(MARIA er alene i rommet sitt. Hun sitter på sengen og ser på veggen, på hullet som synes midt i magen til omrisset hennes. Så reiser hun seg og går mot hullet. Hun lytter, men det er helt stille. Så går hun sakte nærmere og nærmere. En dyp suselyd kommer fra et sted langt borte. Maria går helt inntil hullet for å høre etter. Plutselig kommer en arm inn gjennom det, og Maria skvetter opp i sengen sin, over den og ned på den andre siden.)

(Maria titter fram fra bak sengen. Et sterkt lys kommer inn gjennom hullet. Armene kommer inn, akkurat som sist. Maria kryper fram på gulvet. En underlig SKIKKELSE presser seg fram fra hullet i veggen. Den blir sakte synlig mot det hvite lyset. Inntrengeren har ikke noe ansikt, ingen munn, ingen øyne.)

(De står begge på alle fire. Maria stirrer på den ukjente. Ingen av dem rører seg.)

MARIA

Hvem er du?

SKIKKELSEN

Hvem er du?

(Stemmen kommer fra en munn som ikke synes.)

MARIA

Hva er det du vil?

SKIKKELSEN

Hva er det du vil?

(Maria reiser seg opp. Skikkelsen gjør det samme. Maria begynner å bevege seg, og Skikkelsen gjør det samme. De sirkler rundt hverandre på gulvet.)

MARIA

Hvor kommer du fra?

SKIKKELSEN

Hvor kommer du fra?

MARIA

Hvorfor er du her?

(Skikkelsen stanser opp. Den huker seg sammen i knestående og holder det ansiktsløse hodet i hendene sine.)

SKIKKELSEN

(hvisker)

Hvorfor er jeg her?

(Maria går til hullet i veggen. Hun bøyer seg for å kikke inn.)

MARIA

Hvor kommer du fra?

(Brått reiser skikkelsen seg og dytter Maria unna veggen. Den stuper inn gjennom hullet og blir borte. Lyset bak veggen forsvinner, og det blir mørkt på andre siden.)

(Maria står en lang stund og stirrer på veggen. Så griper hun en bunke tegninger, og teiper dem opp på veggen for å dekke til og skjule hullet. Tegningene lager en kaotisk collage midt på magen til omrisset av Maria.)

SCENE 15:

(MARIA sitt rom. Hun sitter stille i sengen, og ser på veggen.)

(Så reiser hun seg og begynner å tegne en figur på veggen med en fargestift, ved siden av sitt eget omriss. Hun begynner smått, men tegner snart større og større mønstre. Det tar form som en tegning av den ansiktsløse Skikkelsen. Da kommer RUT inn. Hun blir stående en stund og se på Maria, som har ryggen til.)

RUT

Hei, Maria.

(Maria slutter å tegne og snur seg mot Rut.)

MARIA

Hei, Rut.

(Rut står helt i ro og ser på Maria.)

RUT

Blir du med på trening?

MARIA

Straks.

(Maria snur seg vekk igjen og fortsetter å tegne. Rut ser på henne en stund.)

RUT

Hva er det du gjør?

MARIA

Jeg tegner.

RUT

Har du det ikke bra likevel?

MARIA

Jeg har det helt fint.

RUT

Men jeg trodde du skulle slutte å tegne.

MARIA

Hvorfor skulle jeg slutte?

RUT

Hvorfor tegner du på veggen?

MARIA

Hvorfor ikke?

RUT

Har du ikke mer tegnepapir?

MARIA

Jo.

RUT

Hvorfor tegner du på veggen da?

MARIA

Fordi jeg vil. Det er min egen vegg.

(Maria legger en siste touch på veggtegningen sin og snur seg mot Rut.)

MARIA (forts)

Er det ikke fint?

RUT

Hva er det?

MARIA

Jeg vet ikke.

RUT

Kan det fly?

MARIA

Jeg tror ikke det.

(Pause.)

Skal vi gå og trene?

(Maria legger fra seg tegnesakene sine.)

RUT

Er du sikker på at du vil?

MARIA

Ikke hvis du spør meg én gang til.

(Maria og Rut går sammen ut.)

SCENE 16:

(Job er alene. Han ser seg rundt, og så finner han fram en fargestift fra en bukselomme. Han setter seg ned på gulvet og legger den ene håndflaten ned mot underlaget. Så begynner han å tegne et omriss av hånden sin.)

(Plutselig kommer Maria og Rut inn i rommet. Job gjemmer fargestiften og feier bort streken fra gulvet så fort han klarer.)

JOB

Hei.

RUT

Hva er det du driver med?

(Job reiser seg opp.)

JOB

Ingenting.

RUT

Ingenting?

JOB

Ja.

RUT

Helt alene?

JOB

Det er ofte da man gjør ingenting.

(Maria studerer restene av omrisset på gulvet.)

MARIA

Hva er dette?

(Hun setter seg ned og tar på det.)

RUT

Hva er det, Maria?

(Maria ser på Job, og så reiser hun seg igjen.)

MARIA

Ingenting.

RUT

Hvorfor sier dere bare ingenting?

(Verken Maria eller Job svarer. Stillheten blir pinlig.)

RUT (forts)

Vi skal trene nå.

MARIA

Jeg har ikke tenkt å trene likevel.

RUT

Job?

JOB

Ikke mas.

RUT

Jeg går på trening.

MARIA

Fint, Rut. Gå på trening.

RUT

Job?

(Job svarer henne ikke.)

RUT (forts)

Javel. Da går jeg.

(Rut går ut.)

MARIA

Bli med meg.

JOB

Hvor da?

MARIA

Bli med meg.

SCENE 17:

(MARIA og JOB kommer inn på Maria sitt rom. Job ser seg rundt på tegningene som dekker veggene.)

JOB

Hva er det du driver med her inne?

(Maria svarer ikke. Hun begynner å ta ned tegningene som dekker hullet i veggen. Job ser på henne. Sakte kommer hullet til syne.)

MARIA

Hva er det du ser? Fortell meg hva du ser.

JOB

Jeg ser en vegg.

MARIA

Du ser et hull. Et hull i veggen.

JOB

Og bak der er det enda en vegg. Må vi gjøre dette en gang til?

MARIA

Hva hører du?

(De står stille og lytter en stund.)

JOB

Ingenting.

MARIA

Det kommer en suselyd derfra. Fra et sted langt borte.

JOB

Jeg hører ingenting.

MARIA

Det er noe der ute. Du vet at det er noe der ute. Du bare later som om du ikke skjønner hva jeg mener. Fordi du er redd.

JOB

Redd? Redd hva da? En vegg?

MARIA

Redd for at det finnes noe bak veggen.

(Job går til hullet. Han stikker hodet inn.)

JOB

Hallo! Er det noen der? Er det noen bak veggen?

(Job trekker hodet ut av hullet igjen og ser på Maria.)

JOB (forts)

Hvis du hadde spurt selv, så hadde du fått svar.

(Pause.)

Det er ingenting der. Og jeg er ikke redd.

MARIA

Ikke for noen ting?

JOB

Ikke for noen verdens ting.

MARIA

Er du redd for å dø?

(Pause.)

JOB

Nei.

MARIA

Tror du at vi kommer til himmelen? Til livet etter døden?

JOB

Vi blir til jord.

MARIA

Hvorfor tror du det?

JOB

Jeg vet det.

MARIA

Hvor blir sjelen av?

JOB

Kan du ikke innrømme at det ikke er noe bak veggen? Du kan jo se det selv. Du kan stikke hodet inn dit og se at der er det ingenting. Hvis du vil kan du til og med rope, og du kommer ikke til å få noe svar.

(Maria går helt inntil Job og forsøker å kysse ham. Job dytter henne unna.)

JOB (forts)

Hva er det med deg?

(Pause.)

MARIA

Ingenting.

(Job rygger unna og forlater rommet.)

SCENE 18:

(Maria er alene på rommet sitt. Hun går til veggen, og tar løs omrisstegningen av Jobs hode. Varsomt fester hun det tilbake på omrisset av kroppen hans på gulvet.)

(Så legger hun seg tett inntil omrisset. Ligger slik, stille, til hun sovner.)

SCENE 19:

(MARIA sover. Det er mørkt og helt stille. Men plutselig ser vi det hvite lyset som beveger seg frem og tilbake der veggen møter gulvet, og hører de velkjente skrapelydene. Maria våkner, reiser seg opp, og stiller seg helt inntil veggen, ved siden av hullet. Hun står musestille.)

(Men plutselig blir lyset og skrapingen borte.)

MARIA

Jeg vet at du er der.

(Pause.)

Jeg kan høre deg puste.

(Etter en liten stund skinner det hvite lyset inn gjennom hullet i veggen, og to armer kommer til syne. Deretter krabber den ansiktsløse SKIKKELSEN inn og fram på gulvet. Den ser ikke Maria, som stiller seg foran hullet.)

MARIA (forts)

Hvem er du?

(Skikkelsen skvetter og snur seg mot henne. Veien til hullet er sperret.)

SKIKKELSEN

Hvem er du?

(Pause.)

MARIA

Jeg kjenner deg.

(Skikkelsen sitter helt stille og ser på Maria. Så beveger den seg mot hullet, og forsøker å komme seg forbi henne. Men Maria sperrer veien.)

MARIA (forts)

Hvem er du?

(Skikkelsen trekker seg ut på gulvet igjen. Maria følger etter den. Skikkelsen begynner å krabbe i sirkler rundt Maria, på alle fire. Så krabber den til veggen og tar på tegningen ved siden av Maria sitt omriss. Tegningen av skikkelsen.)

MARIA

Jeg tegner deg.

(Skikkelsen snur seg tilbake mot Maria.)

MARIA (forts)

Hva er det du vil?

SKIKKELSEN

Hva er det du vil?

(Maria strekker ut en hånd og legger den på armen til Skikkelsen. Den rister av seg hånden og trekker seg unna.)

MARIA (forts)

Er du redd?

SKIKKELSEN

Er du redd?

MARIA

Jeg er ikke redd.

(Skikkelsen lokker Maria med pekefingeren sin.)

MARIA (forts)

Hva mener du?

(Skikkelsen peker mot hullet i veggen.)

MARIA (forts)

Hva er der ute?

(Skikkelsen kryper bort til hullet. Maria nøler. Skikkelsen inviterer henne til å

krype gjennom hullet, ved hjelp av gestikulering.)

MARIA

Nei.

(Pause.)

Tenk om det er rotter der.

(Pause.)

Jeg har hørt dem.

(Pause.)

Jeg har ikke sett dem.

(Skikkelsen kryper gjennom hullet, stanser, og ser tilbake mot Maria. Så blir den borte. Maria står stille en stund og stirrer på hullet i veggen. Så griper hun tegningene igjen og dekker til hullet på nytt.)

SCENE 20:

(Baren. Rommet er tomt. JOB kommer inn. Han er alene. Han går til bardisken og knipser på en tom ølflaske. Så går han til vinduet Maria åpnet tidligere. Han åpner det igjen. Bak er det bare en vegg. Job lukker vinduet.)

(Han plukker opp en plastball, og pakker den i gulvet noen ganger. Så begynner han å kaste den rytmisk i veggen. Etter noen treff blir det plutselig slått hull i veggen, fra den andre siden.)

(Job går til hullet og studerer det. Brått stikkes en arm inn gjennom hullet. Den griper tak i Job, som prøver å vri seg unna. Etter noen sekunders basketak slipper den fremmede armen taket og forsvinner tilbake gjennom hullet.)

(Job kjenner prøvende på hullet. Det skjer ikke mer, og han går ut av rommet.)

SCENE 21:

(Max sitt rom er tomt. Lys faller inn i diagonale stråler. Musikken ligger som et teppe i bakgrunnen. Så kommer MAX inn og blir stående midt i rommet og se seg rundt. Han går til veggen, legger øret inntil og lytter. Så legger han brått merke til at MARIA står ved inngangen og ser på ham.)

MARIA

Vi går på jobb... Vi trener... Vi spiser og drikker... Hvorfor?

MAX

Det er det vi gjør. Det er sånn vi er.

(De ser på hverandre en stund. Så setter Max seg ned på en krakk. Han pusser et par briller han holder i nevene. Maria blir stående og se på ham.)

MARIA

Jeg tegner andre ting.

MAX

Vi gjør ikke slike ting.

MARIA

Hvorfor ikke?

(Pause.)

Hva om det finnes andre steder? Andre steder der man gjør andre ting.

MAX

Det er her du hører til, Maria.

(Maria setter seg ned ansikt til ansikt med Max.)

MARIA

Det går ikke an å puste her inne.

MAX

Noen ganger tenker jeg også på om det finnes noe annet.

(Pause.)

Noe annet enn her.

(Pause.)

Noe annet enn oss.

MARIA

Det vet du at det gjør. På den andre siden av veggen.

MAX

Bare skadedyr, Maria. Bare avfall og møkk. Vonde lukter som smyger seg rundt møkkete hjørner.

MARIA

Det kan du ikke vite.

(Pause.)

MAX (forts)

Har du noen gang tenkt på hvorfor du liker å tegne?

MARIA

Det er lettere å puste når jeg tegner.

MAX

Jeg tror du liker å bestemme. Hvordan ting skal være. Hvordan ting skal se ut. Hvordan ting skal henge sammen. Du liker å ha kontroll.

(Pause.)

Du liker å bestemme.

MARIA

Du forstår ikke hvorfor jeg tegner. Du forstår ikke hva jeg lurert på.

MAX

Er det ikke bedre å ha det godt, enn å finne ut noe du helst ikke vil vite?

MARIA

Men jeg har det ikke bra. Jeg kan ikke gjøre hva jeg vil.

(Max pusser brillene sine i stadig høyere tempo, om igjen og om igjen.)

MAX

Hvem hindrer deg?

(Pause.)

Du vil ikke, Maria. Du vil ikke fly. Du vil ikke vite hva som er bak veggen. Ikke innerst inne. Det er bare fantasi. Bare tegninger. Det er ikke deg. Ikke egentlig.

MARIA

Jo, det er meg. Det er meg, innerst inne. Den jeg egentlig er.

MAX

Så gjør det du vil. Du har fri vilje.

MARIA

Nei. Jeg har ikke det. Alle sier det, men ingen har det.

MAX

Alle har frihet til å velge.

MARIA

Det er bare ord. Det betyr ingenting.

MAX

Du er en stor egoist, Maria. Du skylder på alle andre enn deg selv.

MARIA

Er det min feil?

(Max reiser seg opp med et rykk. Han ruver over Maria.)

MAX

Du gjør ikke annet enn å klage. Enda så bra du har det. Hva er det som plager deg? Får du fortsatt ikke sove om natten? Innbiller du deg fremdeles at det kommer lyder fra veggene dine? Skraping? Krafsing?

MARIA

Det er ikke innbilning!

MAX

Greit, Maria. Greit! Det *er* rotter i veggen din. Det er rotter der bare du kan se. Rotter bare du kan høre. Du har plassert dem der. Du har manet frem krafningen i ditt eget hode. Du har fantasert frem et drømmebilde av skitne skadedyr. Den fettete pelsen. Svarte skolissehaler. En smittebærende sverm.

(Pause.)

Rottene i veggen er rottene i hodet ditt.

MARIA

Jeg traff et menneske.

MAX

Bare i hodet ditt. Du er sliten og trøtt. Trøtt av å tenke. Trøtt av å tegne. Og flau. Flau fordi du ikke tør å gjøre det du prater om. Du er feig, Maria! Feig!

(Maria reiser seg og styrter ut av rommet.)

MAX (forts)

(roper etter henne)

Jeg sa du skulle sove med lyset på!

SCENE 22:

(Marias rom. MARIA sitter i sengen sin, med knærne under haken. Hun tegner ikke, men stirrer bare ut i rommet. Tegnesakene hennes er ikke å se.)

(Så kommer det hvite lyset til syne, og lydene bak veggen begynner. Maria legger hendene for ørene og lukker øynene. Hun later som om hun verken kan se lyset eller høre lydene. Etter en liten stund blir det stille og lyset forsvinner.)

(RUT kommer inn.)

RUT

Hei.

(Maria svarer ikke. Hun har øynene igjen og holder for ørene sine.)

RUT (forts)

Hei. Ser du meg ikke?

(Maria åpner øynene og ser på Rut.)

MARIA

Hvor er Job?

RUT

Jeg har ikke sett ham i dag.

MARIA

Skal vi trene?

RUT

Nei.

MARIA

Skal vi drikke øl?

RUT

Du har ikke på deg riktige klær.

MARIA

Er klærne mine feil?

RUT

Det er kveld, og da skal man ha på seg mørke klær.

(Pause.)

Du har på deg lyse klær.

(Maria reiser seg og går til skapet. Hun åpner en dør og begynner å rote i tingene som ligger der inne.)

RUT (forts)

Finn noe brunt eller svart.

MARIA

Jeg leter ikke etter klær.

RUT

Hva da?

MARIA

Tegnesakene mine. De var her et sted.

RUT

Hvorfor må du ha dem hele tiden?

MARIA

Jeg klarer meg ikke uten dem.

RUT

Alle andre klarer seg uten.

(Maria setter seg ned på sengen igjen. Hun løfter på puta si, og finner tegnesakene liggende under den.)

MARIA

Hva er det du vil?

RUT

Bare prate.

MARIA

Hvorfor det?

(Rut setter seg ned på motsatt side av sengen.)

RUT

Har du det bra?

MARIA

Hvorfor må noen alltid spørre om det?

RUT

Fordi du aldri klarer å svare ordentlig.

MARIA

Og hvorfor er det så viktig å ha det bra?

RUT

Du har forandret deg.

MARIA

Det har ikke du.

RUT

Du forstår ikke hva som skjer.

MARIA

Og du vet ikke hva du snakker om.

RUT

Det er tegningene.

MARIA

Hva?

RUT

Tegningene har... gjort deg annerledes.

MARIA

Jeg har alltid vært den jeg er. Men du har aldri kjent meg.

RUT

Ikke si sånt.

MARIA

Jeg sier det fordi det er sant!

RUT

Maria, jeg er så lei av høre deg si rare ting. Du klarer ikke å svare på helt enkle, normale spørsmål, du prater bare om merkelige ting, om lyder bak veggene, om å fly i løse lufta, helt unormale ting, og du klamrer deg til tegnesakene dine hele tiden.

(Maria reiser seg fra sengen.)

MARIA

Når jeg ikke tegner blir jeg helt kald. Jeg fryser. Jeg blir svimmel. Jeg får ikke puste. Som når jeg har vært for lenge under vann. Vet du hvordan det er å ikke få puste?

RUT

Det er ikke normalt å ha det sånn. Det er unaturlig å tegne hele tiden, og det er unaturlig å tegne slike ting som du tegner. Det er derfor du ikke har det bra. Du lever i en annen verden. En verden som ikke finnes.

(Rut reiser seg med et rykk og river tegnesakene ut av hendene på Maria.)

MARIA

Gi meg dem tilbake.

(De sirkler rundt hverandre på gulvet.)

RUT

Det beste hadde vært om disse ble borte og du aldri fant dem. Da hadde du sluttet å tenke på rare ting. Du hadde ikke fått flere merkelige idéer.

MARIA

Gi dem til meg.

RUT

Har du ikke forstått noe av det Job har sagt?

MARIA

Job er ikke så tett i nøtta som deg.

(Rut begynner å dra ark ut av tegneblokka og rive dem i stykker.)

RUT

Du gjemmer deg, Maria. Du gjemmer deg bak tegningene dine.

MARIA

Gi dem til meg!

(Rut fortsetter å rive i stykker Marias tegninger og kaste revne ark på gulvet.)

RUT

Du tør ikke engang å gjøre de tingene du tegner og fantaserer om. Har du forsøkt å fly? Har du gjort noen av disse tingene?

MARIA

Skal jeg vise deg? Skal jeg gjøre det jeg tenker på?

RUT

Du tør ikke!

(Maria griper Rut i armen og kaster henne ned på sengen. Hun griper en pute og trykker den mot Rut sitt ansikt. I basketaket ruller de ut av sengen og faller på gulvet. Maria blir sittende oppå Rut, og hun fortsetter å trykke puta mot ansiktet hennes. Rut kjemper imot.)

MARIA

Slik er det, Rut. Slik er det å ikke få puste.

(Rut gjør mindre og mindre motstand.)

MARIA (forts)

Det banker i brystet. Det svir i lungene. Det svartner for øynene. Slik er det å ikke få puste.

(Rut har sluttet å røre på seg. Maria tar bort puta. Hun holder rundt Rut, som nå er helt livløs.)

MARIA (forts)

Rut?

(Maria rister i kroppen til Rut. Det skjer ingenting. Så trykker hun en finger mot Rut sitt ansikt, men det kommer ingen reaksjon.)

MARIA (forts)

Rut?

(Maria slipper den livløse kroppen og reiser seg. Det banker på døra. Maria ser seg rundt i panikk. Det banker igjen.)

MARIA (forts)

Hvem er det?

MAX

(roper fra utsiden)

Jeg må snakke med deg, Maria.

MARIA

Vent litt!

(Maria bærer den livløse Rut til skapet og dytter henne inn. Så begynner hun å plukke ned tegningene sine fra veggen. Sakte men sikkert kommer hullet til syne. Max fortsetter å banke på døren. Snart er hele hullet i veggen synlig. Maria ser seg rundt i rommet sitt en siste gang. Så kryper hun gjennom hullet i veggen og forsvinner.)

SCENE 23:

(MAX kommer inn i Maria sitt rom. Det er tomt. Han ser seg rundt og rynker på nesen over alt rotet som ligger strødd. Så plukker han opp en tegning fra gulvet og studerer den. Han holder papiret forsiktig mellom to hanskeklede fingre.)

(Så går han mot hullet i veggen. Han retter et øre mot det og lytter etter lyder. Han kjenner på kantene av hullet med fingrene.)

(Max henter inn utstyr. Han kler på seg en beskyttelsesdrakt, og finner frem en lang slange. Slangen begynner å pumpe ut tykk, hvit røyk. Max røyklegger hele rommet, før han stikker slangen gjennom hullet i veggen.)

(Mens slangen fyller hullet med røyk, samler Max alle tegningene i en svart søppelsekk. Når gulvet er rent for tegninger, kaster han sekken gjennom hullet i veggen. Så visker han vekk omrisset av Maria på veggen.)

(Max lar slangen ligge og spy røyk inn i hullet, mens han finner frem et stort stykke tøy eller materiale. Dette begynner han å feste på veggen for å dekke hullet. Han begynner øverst og arbeider seg nedover. Så trekker han ut slangen og røyken gir seg.)

(Han fester den siste biten av materialet som dekker hullet, tar med seg utstyret og forlater rommet. Blackout.)

SCENE 24:

(Mørke. En lyskjegle kommer til syne. MARIA ligger på gulvet og sover. Hun er kledd på samme måte som den ansiktsløse skikkelsen. Så våkner hun brått, som fra et mareritt. Hun setter seg opp og puster raskt. Det er helt stille rundt henne.)

(Maria studerer klærne hun har på seg. Så myser hun inn i mørket rundt seg. Hun blir oppmerksom på en annen person i rommet. Hun skimter noen i mørket.)

MARIA

Hallo? Er det noen der?

(Det kommer ikke noe svar, men Maria hører en kretning.)

MARIA (forts)

Er det noe i veien?

EN STEMME I MØRKET (Job)

Nei.

(Maria myser inn i mørket i retning av stemmen.)

MARIA

Hvem er du?

(Noe beveger seg i mørket. En ansiktsløs SKIKKELSE kommer sakte inn i lyskjeglen. Når den er helt inne i lyset, ser Maria at den har et ansikt denne gangen. Ansiktet til JOB. Han setter seg ned ved siden av henne.)

MARIA (forts)

Job?

JOB

Hvor er vi?

(Pause.)

MARIA

Et annet sted.

JOB

Et annet sted...

MARIA

Hvordan kom du hit?

JOB

Jeg lette etter Rut. Hun var ikke hjemme. Jeg kunne ikke finne henne. Men jeg fant et hull i veggen. Det var det eneste stedet jeg ikke hadde prøvd.

(Pause.)

Hun er ikke her heller. Jeg tror hun er borte.

MARIA

Kanskje.

JOB

Hvorfor er du her?

MARIA

Jeg traff en ansiktsløs skikkelse.

JOB

Jeg også.

(Pause.)

Den hadde din stemme.

(Pause.)

Den kom inn gjennom veggen.

MARIA

Den kom gjennom veggen min også. Den var kledd som deg.

(Pause.)

Den stilte nesten bare spørsmål.

(Pause.)

Hvor har den blitt av?

JOB

Jeg tror ikke den er her. Jeg tror ikke det er noenting her.

MARIA

Det er ikke rotter her.

JOB

Det er bare oss.

(Maria ser på Job.)

MARIA

Du plaget meg. Du sa jeg var sprø.

JOB

Jeg trodde ikke på deg.

MARIA

Du sa at jeg innbilte meg alt sammen.

(Pause.)

JOB

Jeg prøvde å tegne.

MARIA

Jeg skjønte det.

JOB

Jeg fikk det ikke til.

MARIA

Alle kan få det til. Det er ikke vanskelig.

JOB

Jeg fikk ikke noen idé.

(Maria reiser seg og går til veggen.)

MARIA

Hullet er borte.

JOB

Noen må ha stengt det.

(Maria legger hodet inntil veggen for å lytte.)

MARIA

Jeg tror jeg hører dem. De spiller golf.

(Maria begynner å krafse og skrape på veggen med neglene. Hun klarer å lage et lite hull, og prøver å presse armen sin gjennom. Men plutselig begynner det å tyte røyk inn gjennom hullet, og Maria må rygge tilbake. Røyken er kvelende og tvinger Maria og Job til å flykte unna. De presser seg mot veggen på den andre siden av rommet. En intens suselyd bygger seg opp og gjør det umulig å prate.)

(Maria nekter å gi opp. Hun begynner å skrape på den andre veggen for å lage et hull. Hun klarer det ikke, og begynner å banke på veggen av full kraft.)

(Veggen begynner å gi etter. Maria dytter og dytter på det vaklende materialet. Alle veggene rundt dem faller til bakken. Maria og Job blir omgitt av et blendende hvitt lys fra alle kanter. Den intense suselyden blir borte. Maria og Job stirrer rundt seg på det store, tomme ingenting.)

JOB

Så rart. Det er ingen der.

MARIA

Ingen. Ingenting.

JOB

Jeg trodde vi skulle se dem. De der inne.

MARIA

Det er vel ikke slik det fungerer.

(Job setter seg ned på bakken.)

JOB

Hva er dette for et sted?

MARIA

Kanskje det er slik vi egentlig er. Innerst inne.

JOB

Hvitt lys?

MARIA

Blanke ark.

JOB

Ingen streker.

MARIA

Jeg føler meg som et omriss. Helt tom inni.

JOB

Et omriss er bare streker. Du er kjøtt og blod.

(Maria setter seg ned ved siden av Job. De stirrer ut i det hvite lyset.)

MARIA

Fikk du lønnsøkningen din?

JOB

Nei.

MARIA

Så det ble ikke noen pen dress?

JOB

Nei.

MARIA

Er du skuffet?

JOB

Det gjør ingenting.

(De sitter i stillhet en stund.)

JOB (forts)

Du kan ikke fly, heller?

MARIA

Nei.

JOB

Det er vel ingen som kan det?

MARIA

Kanskje ikke.

JOB

For et rart sted.

MARIA

Det er ganske merkelig.

JOB

Er du skuffet?

MARIA

Jeg hadde ikke håpet på noe spesielt.

JOB

Tror du vi kan reise tilbake?

MARIA

Tror du?

JOB

Nei.

MARIA

Ikke jeg heller.

JOB

Så rart.

(Maria reiser seg. Hun rekker ut en hånd mot Job. Han tar imot og Maria trekker ham på beina. De holder hverandre i hendene, og går ut. De forsvinner som stadig svinnende skygger i det hvite lyset.)

(Slutt.)